

MAEN FLORIN

1954, België

Verskillende werkenSilence 2006Big pink head 2010

In de kamers van de eerste verdieping van het Festivalhuis hebben de beelden van Maen Florin hun intrek genomen. Florin is beeldhouwster van opleiding en maakte in de jaren tachtig snel opgang, met tentoonstellingen in onder meer het Antwerpse ICC en Museum van Hedendaagse Kunst Gent. Daarna viel haar kunstpraktijk enigszins stil, maar sinds enkele jaren heeft Florin een nieuw elan gevonden, met een aantal solotentoonstellingen op haar naam in onder meer Caermersklooster Gent en Cultuurcentrum Hasselt. Langzaamaan is ze erin geslaagd een bizarre wereld uit te bouwen, die bevolkt wordt door haar kenmerkende en merkwaardige wezens.

Maen Florin toont grote en kleine figuren, die ze op een klassieke manier construeert: boetseren, mouleren en afgieten in rubber, epoxy en polyutheraan. Elk beeld wordt afzonderlijk bewerkt met verschillende kleuren, toevoegingen en weglatingen. Daarbij zoekt Florin het figuratieve niet op, haar figuren worden eerder gebruikt om gevoelens en emoties in te verwerken. Ze maakt geen portretten, maar vertrekt vanuit haar eigen fantasie en soms vanuit foto's, om sprekende 'koppen' te vormen.

Sommige beelden lijken uit een sprookje te komen, zijn onschuldig en naïef, terwijl anderen eerder uit een nachtmerrie lijken op te doemen. We zien misvormingen en buitenproportionele hoofden, al draait Florins werk helemaal niet rond sciencefiction. Ze wil een gekwetstheid laten zien, met kunsthistorische verwijzingen naar onder meer naar Velasquez, Juan Muñoz en Paul Mc Carthy, en tracht met haar beelden contact en communicatie uit te lokken. Een aanzet om deze figuren te modelleren, was haar kennismaking met iemand met autisme die poppen maakte om met de buitenwereld te communiceren. Toch hebben Florins figuren onderling amper contact: hun ogen zijn vaak gesloten en als ze al kijken is dat eerder een weggijken. Je kan er een verwijzing in zien naar hoe ook onze uitwisseling van gevoelens almaar meer gebukt gaat onder een gebrek aan reëel contact, daar waar een rist kleine en grotere scherpjes ons de wereld laat zien, lezen en aftasten.

Florins beelden zijn doorgaans behoorlijk wat kleiner dan zogenaamd 'gewone' mensen, waardoor ze een zeker mededogen oproepen, maar het is vooral de herkenbaarheid van de figuren die raakt. Precies in die haast onvoorstelbare variatie aan identiteiten is vaak de menselijke feilbaarheid zichtbaar. Gebreken, angsten en kleine kantjes worden in Florins oeuvre meer dan een beetje uitvergroet. Haar dwergen, stoutmoedige narren en in zichzelf gekeerde, autistische figuren kijken van ons weg. Onderkoeld en